

La derogació del decret

Reconèixer un greuge històric, ni que siga després de segles d'haver-se produït, representa, simbòlicament, desfer-lo. I per això, diem que es tracta de gestos –vivim una època de matisos– de dimensió històrica. I si bé qualifiquem de dimensió històrica dos gestos de Joan Pau II, com són reconèixer el greuge de l'església catòlica envers Galileu i reconèixer la teoria evolutiva de Charles Darwin, també ho hem de fer amb la decisió unànime de les Corts Valencianes de demanar al rei Joan Carles de Borbó i Borbó la derogació del decret de Nova Planta mitjançant el qual Felip V –també Borbó– va abolir els Furs l'any 1707, després de la batalla d'Almansa. Petició feta el passat dimecres, dia 30 d'octubre, pel grup parlamentari d'Esquerra Unida del País Valencià i que una esmena d'Unió Valenciana convertirà la resposta per part de la corona espanyola, en cas que es produeisca, en "simbòlica".

Es tracta d'un gest polític lloable que hauria d'anar acompanyat d'altres gestos polítics per tal que al darrere s'endevinara una voluntat política de tots els grups i, sobretot, dels dels dos partits que tenen el poder autonòmic, és a dir, el PP i UV. Gestos encaminats, només des de les possibilitats que ja dóna l'actual marc autonòmic, a desfer des de dins el greuge històric que va comportar el decret de Nova Planta. I encaminats a desfer la imatge oferta pels parlamentaris del PP, els quals restaren immòbils mentre la resta de diputats aplaudien en bloc l'aprovació per unanimitat de la proposta. No aplaudir, per tant, i posats a jugar a gestos, també és un gest simbòlic.

Així, per exemple, els nostres mandataris podrien agafar el guant llançat pel diputat d'EU, Pasqual Mollà, d'aprofitar el 25 d'Abril que ve –data de la derrota d'Almansa– per donar una dimensió de debat social a la petició aprovada. El joc és senzill: es tracta de potenciar l'ús de la nos-

tra llengua, en la societat i entre els escons dels diputats; de fer efectiu el "poder valencià" promès pel president valencià, Eduardo Zaplana, reclamant l'evolució de l'estat de les autonomies cap a l'única eixida natural que té: l'estat federal... I anar desfent, així, els memorials de greuges que caracteritzaren el segle XVIII en resposta al desafortunat decret. I anar construint, així, un País Valencià similar al d'abans del decret de Nova Planta, valencianoparlant, confederat... Tan lluny i tan prop alhora, com veiem.

D'aquesta manera, el pròxim 25 d'Abril podríem celebrar la restauració d'uns símbols que començaren a destruir-se fa 290 anys. I posats a jugar a renúncies, es podria fet el gest –molt valencià, per cert– d'aprofitar la renúncia de la casa reial a posar el nom de Felip de Borbó a la futura Universitat d'Elx per posar-li el nom d'Ausiàs March en comptes del de Miguel Hernández. De moment, la Generalitat valenciana s'ha decantat pel gest de celebrar el sis-cents aniversari del poeta de Gandia batejant la dita universitat amb el nom del poeta d'Oriola.

I posats a jugar a gestos, podríem recordar que el mateix dia que les Corts valencianes aprovaven per unanimitat demanar al rei Joan Carles I la derogació

del decret de Nova Planta, el diputat autonòmic del PP al Parlament de Catalunya, Julio Ariza, defensava una proposta del seu grup en castellà deu anys després que aquesta llengua no s'hi sentira. Un gest d'aquest diputat vidalquadrista encaminat a fer trontollar el pacte entre PP i CiU i que va provocar l'abandó de la sala d'una vintena de diputats en senyal de protesta. Ariza, que sempre abans havia parlat en català en una cambra totalment normalitzada, va voler posar a prova l'hemicicle autonòmic en matèria de "tolerància" amb un gest que deu anys després sembla més propi d'un homenatge al decret de Nova Planta.

El PP s'ha posat el llistó molt alt. I han començat no aplaudint-se a si mateixos pel primer aprovat. Llàstima. I pobra dimensió històrica. ■

“El nostres mandataris podrien aprofitar el pròxim 25 d'abril per anar desfent els memorials de greuges del segle XVIII i anar construint un País Valencià similar al d'abans del decret de Nova Planta. Tan lluny i tan prop alhora.”